

Non-existence a ne-předmětnost / Ne-předmětnost a non-existence

Počítáme-li trvale s přesným významem slov existence a existovati, tj. s tím, že je lze „vypovídat“ (tj. v myšlence připisovat) pouze pravým jsoucům, pak musíme zároveň připustit, že např. ryzí nepředmětnosti jsou non-existentční, ale skutečné. Jak se to tedy má s pravými jsoucnými, o kterých platí, že mají svou vnitřní i vnější stránku, tj. jinak řečeno: svou nepředmětnou i předmětnou stránku (aniž by se kteroukoli z nich vyčerpávala)? Nutně platí, že ani nepředmětná stránka každého jsoucného nemá samostatnou existenci, natož aby jí mohla mít stránka předmětná. Existovat znamená tedy stále znovu a plynule procházet hranicí mezi niternou a vnější stránkou jsoucného (a to oběma směry), což je ovšem aktivita – a té je schopno jen pravé jsoucno, jež je zároveň subjektem (nebo: jež si vytvořilo a udržuje svůj vlastní subjekt). Jsoucno tedy existuje, pokud právě vykonává své bytí; to však nemůže vykonávat jinak než v nějaké, ale pouze jen té jediné právě aktuální přítomnosti (= v aktuálnu, v aktualitě). Subjekt je tudíž třeba chápat (myslit) nejen jako zároveň bytí nikoli paralelně) vnitřní a vnější, eventuálně nepředmětný a předmětný, ale také jako existující a neexistující, jsoucí a nejsoucí, aktuální (tj. právě aktuální) i non-aktuální.

(Písek, 120923-1.)